

כ"ה אייר תשע"ג
5/5/2013
121-13

לכבוד
בעלי המקנה

שלום רב,

א. פרה רובצת

בשנת **2006** חוקקה כנסת ישראל תקנות הובלת בע"ח – בהמות במסגרת חוק צעב"ח 1994. סעיפים א' וב' בתקנה 6 מבהירים כי אין לטעון (= להעמיס) ולהוביל פרה רובצת למעט מקרים חריגים. המקרים החריגים מוזכרים ב-6.ב.2. סעיף זה המתייחס ל"טעמים מיוחדים שיירשמו". כוונת המחוקק הייתה מקרים חריגים ו/או במקרים כגון ריבוי פרות רובצות לאחר תאונה, טראומה, מחלות הגורמות לרביצה, קדחת קיקיונית וכו'. במצבים אלה קיים נוהל המחייב פניית הרופא המטפל למנהל הלשכה על גבי טופס ש"ו 64, שיבחן את פרטי המקרה ויחליט אם לאשר העמסה והובלה, או יורה להמית את הבהמה במשק.

השירותים הוטרינריים, רופאי רווחת בע"ח ב"החקלאית" וגופים נוספים, עוסקים כיום בהגדרת משך הזמן המרבי שיש להמתין עד החלמת פרה רובצת, אופן רביצתה, יכולתה לשתות ולאכול או לחילופין ביצוע המתת חסד בגין הסבל הכרוך בהמתנה לשיפור מצבה. אנו מעונינים כי הפרות הרובצות ששירותו אותנו לא יטולטלו ויועמסו תוך גרימת כאב, חבלה ונזק מיותר.

לפיכך:

אין להוציא משערי המשק בקר רובץ אלא באישור בכתב של מנהל לשכה ובצירוף ש.ו. 64, בו מפרט הרופא הוטרינר את הסיבה לבקשתו (עלון בנושא הופץ לפני מספר חודשים). פרות רובצות שלהערכת הרופא לא ישופר מצבן, יומתו בשערי המשק ע"י הרופא המטפל באמצעי ההמתה המאושרים. בעלים של בקר שנשלח לשחיטה ברביצה ישאו באחריות על הפרת המוסבר מעלה (קנס כבד).

פיצוי – נבחנים (לא קיימים כיום!) מנפים משותפים: משרד החקלאות, מועצת החלב, בעל הבהמה – שיחלקו באופן ההכנסה בגין המתת הפרה. המתת חסד תצוין בש.ו. 200.

הרופא הוטרינר, בעל רישיון ממדינת ישראל לעיסוק במקצוע זה, מחוייב בפיקוח ובדיווח תקנות החוק, הנהלים וההנחיות. כפעילים בענף, אזרחים, מתפקידינו לסייע לשחיטה מוסדרת כראוי למדינה מפותחת, מפוכחת ומפוקחת.

ב. רישום מוות בתעודת זהות ש.ו. 200

לפי תקנה 15 לתקנות מחלות בעלי חיים (רישום, סימון והובלה של בקר), התשל"ו-1976, חובה להעביר את תעודת הזהוי של בקר שמת (תעודת ש"ו 200) ואת תווית הסימון של אותו בקר לרופא וטרינר ממשלתי בשירותים הווטרינריים, וזאת בתוך שבעה ימים מיום מות הבקר, תוך ציון תאריך וסיבת המוות ובחתימת רופא וטרינר.

- תעודה חתומה ע"י רופא חייבת להמסר לרופא וטרינר ממשלתי בשו"ט, בתוך 7 ימים.
- יחתום רופא "החקלאית" המטפל על התעודה רק אם התקיים אחד מהתנאים הבאים:
- הוצג לרופא המטפל בע"ח, ונקבע עם/ללא ביצוע נתיחה, סיבת המוות.
 - לבע"ח היסטוריה מתועדת ידועה: המלטה קשה, דלקת עטין...
 - מסר הלקוח את הגופה לכליו, קיבל אישור מסירתה מהמוביל.
 - לא ראה הרופא המטפל את הגופה, תצוין סיבת המוות "לא ידוע", "עפ"י הצהרת המגדל".
- יובהר כי חתימה על ש.ו. 200 אינה עילה לקריאה דחופה מחוץ לימי ושעות הביקור במשקים.
- לתשומת לבכם, אכיפה בנושאים שפורטו מעלה החלה ע"י הפיצו"ח.

סוף מעשה במחשבה תחילה.

חובתינו לשמור על החוק והנהלים, תדמית הענף ורווחת בע"ח בחצרותינו.

בברכה,
ד"ר בני שריר
"החקלאית"